

ARMASTUSE EES TUNTAKSE HIRMU

Kontempleerides inimkonna tundmusi, on võimalik, et -väljaarvatud eranditel- Alguses -mis oli Manifestatsioon-, oli inimolenditel paradiislikke ressursse ja vahendeid, mille sees areneda.

Tõenäoliselt oli nende teadvus... *“täielikult Loodu suunas”*. Öeldes nii, ei olnud eraldatust Müstilise Looja ja tema Loova väljenduse vahel.

Hiljem juhtus midagi. See “midagi” saab püsima Müsteeriumi orbiidil, aga võime läheneda olukorrale sõnadega... ja öelda, et see asus “sõnakuulmatuse” sagedusel.

Alates sealtmaalt, jätkuvuse, kontinuiteedi teadvus Müsteeriumist kuni Manifestatsioonini hajus. Jätkas eksisteerimist, sest... selle jaoks oli vajalik jätkuv, kestav Loov abistamine. Aga loodu teadvus ei... võtnud Jõudu enda omaks ja hakkas seda lokaliseerima päikesesse, kuusse, tähtedesse... See hakkas kaotama mitte-materiaalset ja juurde võitma materiaalsust. Hakkas “antropoformeerima” Loovat Müsteeriumi... ja suhe muutus “petitsiooni” sarnaseks.

Jah. Paluti ja paluti: saaki, jahiõnne, ilusat ilma...

Ja vahel näis, et oli kokkulangevusi ja teistel puhkudel ei. Ja iga korraga aina enam inimolend hakkas usaldama iseenda ressursse, oma vahendeid, oma võimeid, oma aliansse!

Ja aina vähem vajas ta referentsi Loominguga. Ta asetas referentsi iseendasse. Ja olemine “tema näo ja kuju järgi” liikus temasse, tema oli kogu ülejäänu kuju ja sarnasus.

Ja teatud sagedusega just nii juhtubki, kas pole?

Hiljem seati kiiresti sisse järgnev...: *“see, kes ei ole minuga, on minu vastu”*; ja seega... ei olnud võimalust dialoogiks.

See "täielik" Loova Jõuga ühel lainel olemine, peale selle lahustumise ja ähmastumise, hakkas muutuma... -ressursside ja saavutuste, mis inimolendil oli, avastamise baasil-, see hakkas muutuma... tahtmisteks, ihaldamisteks.

Jah! Oli ilmselge, et ei olnud võimalik elada absoluutselt eraldatuna: ei olnud inimolendil piisavalt vitaalset konfiguratsiooni autogeneesiks, kuna ta vajab... kõike.

Tänu sellele... -juba ähmastunud- Loova Jõu ja tema vaheline suhe, Paradiislike Manifestatsioonide Alguste algusest, muutus tahtmiseks; mina "tahan".

"Mina tahan seda"... Mina tahan toda"... "Mina tahan seda kolmandat"...

Ja see tahtmine muutus Võimuks.

"Kuna ma tahan seda ja teist, ja ma saavutan selle, oman seda... ja mul on tänu saavutatule hüvitiste, tasude süsteem".

Sel moel, et *animuse* suhted hakkasid konfigureeruma ja konfigureeruvad põhiliselt baasil..., milleks on saavutused, milleni olen võimeline jõudma, mis mul õnnestub, mida suudan omastada, enda omaks teha.

"Tahtma, ihaldama".

"Jah, ma ihaldan sind palju, aga see mida ma sinust tahan on see ja see ja too ja too".

"Oh!, jah, ma ihaldan sind tohutult, kuid see, mida ma tegelikult sinust tahan on see, too ja see sealt kaugemast kaugemal".

Ja tahtmise, ihade, omanduste vahel jagunetakse, võideldakse, vastandutakse!...

Üleolek, mida Looming oma lapsukeste suhtes omab, on... lõputu. Ja selles lõpmatuses, ja nii paljude tahtmise vahel, särab hetketi... Armastus;

mis ei oma, ei protesti, mis ei nõua, mis ei palu; mis ei tee midagi muud, kui seab end valmis enda pakkumiseks, teenimiseks, enda andmiseks.

See habras vibratsioon kiigub, tasakaalustub... ja muutub peeglikult tahtmise, iha ees.

Kas peab valima, otsustama armastuse ja tahtmise vahel?

No kuulge! Globaalselt võttes, otsus, mis praegu püsib on tahtmine!

See, mida praegu soovitakse on kindlus, soovitakse sääste, tahetakse..., see on täismäng, ilma jõupingutusega; täismäng, midagi pakkumata.

Mis peaks inimest valvsusele kutsuma, Palvuslikust optikast lähtuvalt, on kriteeriumite puudumine...; teada, kas ollakse tahtmise või armastamise lainel.

Ja teiste asjade vahel seda kriteeriumi olemas ei ole, sest neid kahte võimalust aetakse segamini, justnagu need oleksid üks ja seesama. Ja ei.

Inimkond on hetkel sõltuvuses oma saavutustest, oma tiitlitest, oma preemiast, ülistustest temale, oma võitudest...; oma kindlustest, oma omanditest.

Ja Armastus on, kokkuvõttes..., vähe rentaal.

Ta ei võida, ei ole nõudlik, ei ole impulsiivne, ei ole possessiivne...

Ta on nagu Meri (*hisp keeles: amar-armastama, armastus; mar-meri*): on kohal, püsib; laine saabudes alati erinev; alati ootamatu oma hoovustega tegutsemisel. Ja kuigi me teame seda kõike, on palju peidetut, nagu Müsteerium.

Tahtmine oleks sarnane jõgedele.

Ja Armastus oleks ekvivalent Meredele.

Inimene vallutab jõgesid, seab end sisse nende teedel, künnab meresid ja... ja sellest jääb nostalgia lõputu ookeani järele, mil ei ole limiite.

See muutub põhjatuks, mõõtmatuks.

Kuid jõge ta kontrollib küll, domineerib seda, paneb sinna tamme, kuivatab neid, muudab suunda... Ta saab sellest kasu, tulu, võite.

Ka Merega ta üritab -ja saab kasu-, kuid... see ei ole nii vormitav, nii muudetav. On võimalik saada tema ressursse, kuid... tema kohalolek ja püsimine $\frac{3}{4}$ planeedist on nagu jumalik jälg Armastusest, Armastamisest.

Kuid, vaid parimal juhul, näib, et inimolend julgeb navigeerida... nägemata Meres Loovat Peegeldust, panustamist algupäras olemisse ja vibreerimisse meie eellastes.

Armastuse ees tuntakse hirmu.

Jah; sest... seda ei saa juhtida, manipuleerida, omada, kinni võtta, endale hoida, kõrvale panna...

On kergem "võita"... tahtmise ja Võimuga, mida see võib genereerida.
